

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๘ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๕

พระเดินขบวน

วัดดอยธรรมเจดีย์นี้แต่ก่อนพระมีถึงหกเจ็ดสิบ เจ็ดสิบกว่าก็มี เดี่ยวนี้เราไม่ได้ไปนานแล้ว พระคงจะมีมากอยู่ตามเดิม เพราะบริเวณนั้นกว้างขวางมากดูเหมือนเป็นพื้นที่ ไร่ แล้วก่อกำแพงรอบ พระอยู่สบาย วัดดอยธรรมเจดีย์สร้างระหว่าง พ.ศ.๒๔๙๘-๙๙ ในย่านนี้ ท่านอาจารย์กงมาท่านสร้าง สร้างไม่นานหลวงปู่มั่นเรากล่องไป บริเวณกว้างขวางมาก ท่านเริ่มสร้างวัดเราก็เริ่มไปอาศัยท่านตั้งแต่นั้นเลย คืออาศัยท่านหมายถึงว่าเป็นทางผ่านเข้ามาสกล ลงมาจากภูเขาก็กินที่วัดดอย แล้วก็ลงไปทางสกลนคร ผ่านไปผ่านมาอยู่เรื่อย ๆ บางทีก็ขึ้นมานั้นผ่านขึ้นเขา วัดนี้เราจึงได้เคยไปอาศัยอยู่ตั้งแต่เริ่มสร้างวัดมา ไป ๆ มา ๆ อยู่กัน แต่ก่อนเต็มไปด้วยเสื่อนะที่นั่น คือป่าสัตว์ป่าเสื่อป่าเนื้อ มีอยู่ทั่ว ๆ ไป

เวลาท่านไปสร้างวัดใหม่ ๆ ฝนตกชุกมาก ที่นี้เห็นดอกเกลืออยู่ตามข้าง ๆ วัดในวัดนอกวัด เห็นเต็ม ท่านเดินอยู่ในวัดท่านก็เห็นเลยเรียกเณรมา เณร นี่เห็นมันเกลืออยู่ในวัดนี้ นอกวัดมันยิ่งจะมากกว่านี้ ไปพากันไปหาหาบเห็นสักหนอยวะ โยมเขายังหาบเก่งนัก วางั้นแล้วท่านก็ออกไป คือมันไม่มีเขตวัดมันก็ลามปามเป็นดงไปหมด พอออกไปเดินผ่าน ๆ เสื่อมันมานอนหมกตัวอยู่หน้าวัด จอมปลวกก็ไม่ใหญ่โตนัก มีพวกหญ้าคาหญ้าอะไรปกคลุมอยู่นั้น เสื่อมันอยู่จอมปลวกเล็ก ๆ มันขบขันดี ท่านพาเณรไปหาเก็บเห็ดละชี เสื่อมันอยู่นั้น พาเณรไปเดินซุ่มซุ่ม ๆ เสื่อมันก็เฮ้อ ๆ ขึ้นตรงนั้นข้าง ๆ มันอยู่ในป่าคือเป็นหญ้าคาเป็นอะไรจอมปลวกนั้นนะ เสื่อมันแอบอยู่นั้น คนเดินผ่านไป ๆ ไป มันก็ เฮ้อ ขึ้นทันที มันคำราม

มึงอยู่นี่เธอ มึงอย่าร้องดังนักชื่อก็ก๊วเหมือนกัน ดูชนแข่งกุ่มปลิวไปหมดแล้วเดี๋ยวนี้ ท่านพูดสบายนะ ชนแข่งกุ่มปลิวไปหมดแล้วเดี๋ยวนี้ มึงอย่าร้องเสียงดังนิกนะ กูก็ก๊วเหมือนกัน มันร้องสองหนสามหนท่านก็เดินจากไป มันก็เลยอยู่นั้นนะ ท่านก็ไม่เห็นมีความรู้สึกกลัวอะไรนะ ท่านพูดเล่นกับเสื่อได้สบาย มึงอย่าร้องดังนักชื่อก็ก๊วเหมือนกัน ดูชนหน้าแข่งกุ่มปลิวไปหมดแล้ว นี่หมายถึงว่าเสื่ออยู่ข้างวัด ก็มันเป็นดงไปหมดไม่ทราบเขตวัดแคไหน มันไม่มีเขตแดน ท่านไปปักกลดลงที่นั่น ฟังเริ่มจะสร้างอะไรเล็ก ๆ น้อย ๆ เสื่อมันอยู่มันทำเลหากินของเขา ถ้าเขาไม่ขึ้นบนเขาเขาก็ออก บางทีไปนอนอยู่ในถ้ำ ท่านไปสร้างวัดที่นั่น ถ้าก็อยู่กลางวัดอีกด้วย เสื่อไปหากินมันไม่ยอมเข้าป่าลึก มันก็อยู่ตามแถวนี้ เพราะมันเป็นดงเป็นป่าเหมือนกันหมด

วันนั้นก็พอดีตอนตี ๔ เณรนี่มันตายแล้วนะ ชื่อเณรแก้ว มันไปนอนอยู่ในถ้ำนั้น ทางมุ้งนอนอยู่นั้น ถ้าที่เสื่อมันเคยมานอน มันเอากระดูกวัวกระดูกอะไรมากินอยู่ในนั้นก็ มี เห็นกระดูกเกลื่อนอยู่นั้น ทีนี้เณรก็ไปนอนอยู่ในถ้ำนั้นแหละ ประมาณสักตี ๔ เขาขึ้นมาเขาจะมานอนพักกลางวัน เพราะทำเล่นนั้นไม่มีใครเข้าไป ถ้าเข้าไปเขาคำรามขึ้น มันก็เปิงไปหมดนั่นแหละ ใครจะไม่กลัวเสือ ตั้งแต่ท่านอาจารย์กงมาท่านยังบอก ขนหน้าแข้งกุปลิวไปหมดแล้วเดี๋ยวนี้ มึงอย่าร้องดังนักซี นี่เห็นไหมละ จิตเวลามันจำเป็น มันเป็นอย่างนี้ละ จะเป็นบางราย เณรกำลังเริ่มภาวนาดูว่าสักประมาณตี ๓ กว่า ๆ เสือเข้ามา มุ้งอยู่นี้ เสือมันก็ไม่รู้ว่าคนอยู่ที่นั่น มันก็เข้ามาในถ้ำ ถ้ามันมีหินเป็นก้อน ๆ คือเป็นที่หลบซ่อนมันดี ๆ นั่นแหละ เป็นก้อน ๆ เป็นชอก คนก็นอนอยู่นี้

เณรกำลังนั่งภาวนา ก็ไม่รู้ว่ามันเป็นอะไรนะ ตอนนั้นไม่รู้ว่ามันเป็นอะไร เสือก็ไม่รู้ว่ามันเป็นอะไรเหมือนกัน ต่างคนต่างไม่รู้กัน เสือก็เข้ามาข้างมุ้ง คนอยู่ในมุ้งนั่งอยู่ ข้างมุ้งข้างนอกกับข้างในมันก็ติดกันอยู่ใช้ไหม ทางนี้กำลังเริ่มนั่งภาวนา ฟังเสียงหายใจพูด ฟาด ๆ มันไม่ระวังมันจะมานอน เสียงหายใจมันเสียงพูดฟาด ๆ เอ้ มันเสียงอะไรน้ำ ยังไม่รู้ละเณรนะ มันก็มาติดมุ้งนั่นแหละ มันอยู่ข้างนอกคนอยู่ข้างใน เพราะมันเป็นก้อนหิน มันแคบ ๆ มันก็แอบเข้ามา คนก็อยู่ร้องนี่ มันก็แอบมานี้เพราะมันเคยมานอน เสียงหายใจพูดฟาด ๆ ข้าง ๆ มุ้ง เณรก็ยังไม่รู้ ว่ามันอะไรน้ำ เอ้ มันเสียงอะไรเสียงพูด ฟาด ๆ มานี้ ทีนี้พอระลึกว่าเป็นเสือเท่านั้นนะ เข้าใจแล้วว่าเป็นเสือแล้ว ทีนี้พุทโธผิง ลงเลยจิตนะ ลงขณะนั้นเลยแต่ตี ๔ นั่นแหละ ทีนี้ก็เลยหายไปเลยเรื่องเสือเรื่องสัตว์อะไร หายหมดเลย จนกระทั่งจิตถอนขึ้นมาเป็นเวลาพระกำลังจะออกบิณฑบาตพอดี พระเลยถามหาเณร เณรมันไปยังไงวันนี้นะ หายเงียบไปเลยไม่เห็น เณรไปไหน จนพระจะบิณฑบาต

คือธรรมดาเณรจะทำข้อวัตรปฏิบัติอยู่แล้ว แต่วันนั้นจิตมันรวมฟังถอนขึ้นมา พอรู้สึกตัวว่าเสืออยู่ทางนี้ กำหนดแล้วก็โดดออกจากมุ้งวิ่ง เสือ ๆ ๆ ลงไป พระกำลังยุ่งหาเณรอยู่ เณรมันไปยังไงต่อยังไงกัน กำลังค้นหาเณร สักเดียวเณรก็วิ่งลงไป เสือ ๆ ๆ มันเสืออะไรเณรนี่ โห้ย เสืออยู่ในถ้ำ นึกว่าเณรไปไหนหายเงียบไปไม่เห็นมา เณรก็เลยเล่าให้ฟัง จิตผมรวมใหญ่ ว่างั้นนะ ตั้งแต่ได้ยินเสียงเสือนั้นหายใจพูดฟาด ๆ พอรู้ว่าเสือกก็พุทโธ ๆ ๆ แล้วปิ้งที่เดียวเลยลงเลย นี่ฟังถอนขึ้นมา ถอนมากก็โดดจากมุ้งมาเลย เสืออยู่ในถ้ำนะว่างั้น ทีนี้พระก็เลยตั้งตัวใหม่ กำลังจะออกบิณฑบาต ไหนมันอยู่ไหน ต่างองค์ก็ต่างไป แต่ต้องรักษานะพระไม่ใช่จะโผล่เข้าไปทีเดียว ต้องเดินฉากตรง โน้นเดินฉากตรงนี่ ไปดูมันมีหรือไม่มี มันอยู่นั้นหรือไม่อยู่ ถ้ามันอยู่นั้นก็จะเห็น เพราะ

ถ้ามันแคบ ๆ ใครก็ตาสอดเข้ามา องค์กรนั้นไปทางนั้น องค์กรนี้ไปทางนี้ สอดไปสายมาไม่เห็น ก็เฉียดใกล้เข้าไป ๆ จนกระทั่งถึงถ้า เสือไปแล้ว

คือมันรู้ว่าเป็นคนอยู่ในมุ้ง เสือก็รู้ว่าคนอยู่ในมุ้ง มันจะมานอนที่นั่น มันก็เลยหนีไปเลย หนีตอนนั้นตอนจิตเนรวรวม พอพุทโธ ๆ ๆ ผิงที่เดียวลงแล้วก็หายเสียบไปเลย เสือมันก็ไปของมันไม่อยู่นะ มันหนีไปเลย แล้วเข้าไปดู อู๋ รอยเสืออยู่ตีนมุ้ง ตีนมุ้งอยู่ข้างใน นั่นเห็นไหมเสือ นี่ละจิตเวลามันจำเป็นเป็นอย่างนั้น ลงผิงเลย นี่เป็นบางรายละเอียดอย่างนั้น เพราะฉะนั้นผู้ที่ท่านมีนิสัยอย่างนั้นท่านจึงชอบเรียนลัด ไปหาที่กลัว ๆ พอเจอบัณฑิตจะย้อนเข้าไปทางในบึงแล้วรวมเลย ที่นี้หายหมด เรื่องภายนอกไม่มีดับไปหมดเลย ถ้าจิตได้ลงขนาดนั้นแล้วต้องดับหมดไม่มีอะไรเหลือ พอจิตถอนขึ้นมาระลึกได้ว่าเสืออยู่ที่นี่ เตรียมท่าเตรียมทางแล้วโดดออกนี่บึงไปเลย เสือหนีไปแต่เมื่อไรไม่รู้ นี่วัดดอยธรรมเจดีย์

ตั้งแต่นั้นมาก็ไม่เคยมาอีกนะ พอมันรู้ว่ามีคนอยู่ที่นั่นแล้วมันก็เลยไม่มาอีก ไม่มาอยู่ในถ้ำ แต่การเดินทางไปจากมามันมาเรื่อย ๆ มันมาในบริเวณวัด เพราะเป็นทำเลที่วิวของเขา เขาเที่ยวผ่านไปผ่านมา เขามาตามประสาเขา จะได้ยินเสียงบ่าอย่างทำให้เขาจะเป็นบพเป็นบาทเหมือนคน เสียงเสือหนึ่ง เสียงคนหนึ่ง เสียงนกยูงหนึ่ง จะเดินเป็นบพเป็นบาท เป็นก้าว ๆ มา สวบ ๆ นกยูงก็เหมือนกัน คนก็เหมือนกัน ถ้าเดินธรรมดานี้คนเดินเป็นก้าว ๆ ในป่าจะเดินสวบ ๆ เสือก็แบบเดียวกัน นี่หมายถึงมันไม่รู้มันไปตามประสาของมัน มันไม่ระวัง เสือก้าวเดินบ่าอย่างเท่ามันเหมือนเสียงคนเดินสวบ ๆ

พอพูดนี้เราก็ระลึกได้ เรากำลังเดินจงกรมอยู่นอกวัดไปโน้น อยู่ในป่า เราก็เคยเล่าให้ฟังแล้ว เดินจงกรมไม่ให้ใครเห็นก็ยังไม่บอกแล้ว กลางคืน เราออกจากนี้ไปเดินจงกรมอยู่ในป่าทางด้านตะวันออก ที่นี้พระท่านก็อยู่ทางด้านนี้ แล้วข้าง ๆ มันมีรั้วอะไรบ้างพอเป็นเครื่องหมาย เสือมันก็มาข้างรั้ว พระท่านเดินจงกรมอยู่ที่นี่ เสือมันตรงไปหาเรา เราอยู่ทางโน้น พระนั่นรู้ เวลาเราเดินจากไปนี่พระท่านอยู่ที่นี่ท่านมองเห็นเรา กำลังเริ่มมืดแล้วเราไป เราก็เดินจงกรมอยู่นั้น เดินอยู่ในป่า ไม่มีไฟนะ เราไม่เคยจุดไฟก็ยังไม่บอกแล้ว อยู่ที่ไหนก็ไม่จุดไฟ ที่นี้ก็เดินจงกรมอยู่ในป่า อันนี้เขาก็มาตามภาษาเขา นี่ก็เสือเราไม่สงสัยเลย ไม่เห็นตัวก็ตาม เพราะเคยได้ยินเสียงเสืออยู่ตลอด

เราเดินจงกรมไปทางด้านตะวันตก เขาก็มานี่จะออกมาทางจงกรมนี้ จะตัดไปทางรั้ว ข้าง ๆ รั้วเป็นทางเดินของเขา นอกรั้ว เราก็เดินจงกรม เสียงเขาเดินมาเป็นบพเป็นบาท ๆ มา นี่เสือมานี่นะ มันจะเป็นยังไงคอยดู ณะจะว่ากลัวหรือไม่กลัวก็ไม่ทราบนะ จะคอยดูมันมาถึงนี้แล้วมันจะทำยังไง จะคอยดู เราก็เดินจงกรมเรื่อย ๆ เหมือนไม่

มีอะไร เขาก็เดินมา ก็มันเป็นดงนี้ เขาไม่ระวัง เราจะว่าระวังหรือไม่ระวัง เขาก็ภาวนามีสติอยู่กับตัวคอยสังเกตเขาอยู่ เดินไปเดินมา พอเขาออกโผล่มาใกล้ ๆ นี่นะ มันคงจะมาเจอเราเข้าทำนะ เจียบเลยนะเสียง ที่มันเดินมาเป็นบทเป็นบาท ๆ พอมาถึงที่นั่นแล้วเจียบเลย เขาก็เดินของเราเรื่อยเฉยไม่สนใจ จนเจียบผิดสังเกตเป็นเวลานาน เขาก็ไม่หยุดนะ เขาก็เดินของเราอยู่อย่างนั้น ทั้ง ๆ ที่มาถึงแล้วมันเจียบ เขาก็เดินของเราเรื่อย เห็นมันเจียบเกินประมาณแล้วก็เลยยืนอยู่กลางทางจงกรม นิ่งฟังสังเกต ไม่มีอะไรเลย หายเจียบเลยนะ

นี่แสดงว่าเขารู้เราในขณะนั้น นี่เขาเก็บเสียงแล้วนะ เสียงนี้ไม่ได้ยินออกเลย ได้ยินแต่เสียงมา พอมาเจียบตรงนั้นแล้วหายเจียบ จนกระทั่งเราได้เวลาแล้วออกจากทางจงกรมออกมาก็หายเจียบเลย ไม่มีเสียงอีกเลย นั่นละเสีย ถ้าเขารู้แล้วเขาจะเก็บ กิริยาทุกอย่างเขาเรียบเหมือนแมว ไม่รู้ละ อันนี้สวบ ๆ ๆ มาถึงนั้นแล้วหยุดเลย เขาก็เดินจงกรมอยู่ข้างนั้น ห่างกันประมาณสักสองวาละมั้ง เท่านั้นแหละ ก็มันเป็นดง ทางจงกรมก็แคบ ๆ มันโผล่ออกมามองเห็นเราเลยหยุด คงจะถอยหลังกลับทำนะ เลยถอยไปเลย เจียบเลย ไม่ได้ยินเสียง แม้นิดหนึ่งก็ไม่มีเลย เนะเป็นอย่างนั้น ก็ทราบชัด ๆ ว่าเสีย

ที่นี้พอเรากลับออกไป พระองค์นั้นท่านก็เดินจงกรมอยู่ข้างทางนั้น ทางเราไปทางนี้ กุฎิท่านอยู่นั้น พอเราเดินไปนั้น อ้าว ครูจารย์เดินจงกรมอยู่นั้น เห็นเสียไปนั้นไหม ไม่เห็นแต่ได้ยินเราว่างั้น ก็มันมีดจะเห็นอะไร มันไปจากนี้แล้ว มันเดินสวบ ๆ ตรงไปหาครูจารย์ แล้วจากนั้นไปแล้วก็เลยเจียบเลยจนกระทั่งปานนี้ว่างั้น มันก็ไปนั้นแล้ว ไปหาทางจงกรมผมมันก็เจียบไปเหมือนกัน หายเจียบไปเลย จากนั้นเขาก็เดินผ่านนี้หมายถึงพวกเสียที่มันทราบอะไรแล้ว กิริยาของมันนั้นจะไม่มีเลย เหมือนแมว ถ้าไปธรรมดามันเดินสะเปะสะปะก็ได้ อย่างมันหายใจนี้ ลูกคอมันยังหายใจ

เรานั่งอยู่กุฎิข้าง ๆ รั้ว เวลามันมากกลางคืน เสียงหายใจฟุดฟาด ๆ ข้าง ๆ หนองฝือนะ มันเป็นดงเสือนี่ ก็รู้ว่าเสียงเสื่อ แต่เราก็เคยกับเสื่อแล้วก็ไม่ทราบว่าจะกลัวหรือไม่กลัว คิดดูซิเราเดินนี้ มันก็เดินสวบ ๆ มานี้เราก็เดินเฉยอยู่จะว่าไง มันจะไปยังงายังงาย เฉย จนกระทั่งหายเจียบไปเลย มันเคย แต่ที่จะเจอตัวจ้ง ๆ กับเสือนี่ไม่เคยนะเรา เราไม่เคย เรบอกว่าจะไม่เคย เพราะเราไม่เคยเห็นตัว แต่เสียงมันอย่างงั้นมันมีอยู่ตลอด บางทีมันก็ร้องตามภาษามัน อ้าว ๆ ๆ ขึ้นข้าง ๆ ทางจงกรมนี้ก็มี มันร้องอ้าว ๆ ๆ เสื่อโคร่งนะ เขาก็ไปตามภาษาของเขา เขาไม่ได้ชู้คำรามใส่ใครแหละเขาไปตามภาษา เขาก็ฟัง อย่างนั้นมีอยู่เสมอ แต่ที่จะไปเจอกับเสือนี่ยังไม่เคยมี ทั้ง ๆ ที่ไปอยู่ในป่าเสือนั้นแหละ

คือป่าน้ำมันมีหลายประเภท ประเภทป้าธรรมดาก็มีเสื่ออยู่ทั่ว ๆ ไป แต่ป้าเสื่อจริง ๆ แล้วเป็นสถานที่ระวังมาก ความเพียรดีมากนะ นั่นละท่านฝึกกรรมทาน ท่านฝึกอย่างนั้น ถ้าที่ไหนเป็นที่น่ากลัวมากเข้าไปอยู่ที่นั่น สติตั้งดีทั้งวันทั้งคืน นอนก็เว้นแต่หลับ นอกนั้นตั้งตลอดเวลา ทีนี้เมื่อสติตั้งอยู่กับจิตรักษาจิต จิตก็ไม่ออกเพ่นพ่าน ไม่แสดงเหตุการณ์ต่าง ๆ เช่นกลัวนั่นกลัวนี่ จิตออกไปหลอกเจ้าของนะ ออกไปว่าเสื่ออยู่ที่นั่นเสื่ออยู่ที่นี้ แล้วมันก็เอาคำว่าเสื่ออยู่ที่นั่นที่นี้มาหลอกเจ้าของให้กลัว ทีนี้เวลาจิตมันไม่ออกมันก็ไม่ออกไปหลอกเรา มันอยู่กับคำบริกรรม เช่น ผู้ภาวนาบริกรรมก็อยู่กับคำบริกรรม คำบริกรรมรักษาจิต ทีนี้จิตก็มีกำลังขึ้นมา แล้วสงบเย็นขึ้นมา ๆ แข็งขึ้นมาเรื่อยนะถ้าว่าแข็ง จากนั้นความกลัวหายหมด แม้จะคิดออกไปเรื่องสัตว์เรื่องเสื่อก็กไม่กลัว เพราะฐานของมันดีแล้ว น้ำมันเคยอย่างนั้นแล้ว

เพราะฉะนั้นเวลาเราไปภาวนา พระกรรมฐานที่ท่านมุ่งธรรมมุ่งธรรมจริง ๆ ท่านถึงมักหาแต่ที่อย่างนั้นแหละ หาแต่ที่กลัว ๆ อย่างนั้น คือรักษาจิตได้ง่าย เพราะไม่กลัวจิตมันเพ่นพ่าน มันดีนะ จิตนี้พอมันอยู่ที่ไหนชักชิน ๆ รู้สึกชิน ๆ เข้ามานี้ภาวนาจิตจะผลอ ๆ อย่างนี้ไม่ดี เปลี่ยนใหม่พลิกใหม่ ตั้งทำเรื่อย อย่างนี้การฝึกเจ้าของต้องรู้จักอุบายวิธี คือสติกับจิตนี้ถ้าประคองกันอยู่แล้วจะไม่กลัวอะไรนะ ไม่ยอมคิดออกไปข้างนอก เสื่อนี้จิตคิดออกไปแล้วว่าเสื่อ เสื่อเป็นภัย มันคิดแล้วมันกลัวทันที ความคิดนั้นแหละไปหลอกเจ้าของให้กลัว เมื่อเอาพุทโธแทนเข้าไปเสียไม่ยอมให้ออก มันอยากจะทำอะไรบังคับไว้ไม่ให้ออก ทีนี้จิตมันก็อยู่กับพุทโธ ๆ ก็ค่อยแน่นหนามั่นคงขึ้น

นี่ละอารมณ์ของธรรมกับอารมณ์ของกิเลสมันต่างกัน ถ้าคิดถึงเสื่อ ดีไม่ดีเป็นบ้าเลยนะเข้าใจใหม่ มันหลอกเจ้าของ หลอกจนกลัวถึงขั้นบ้าก็ได้ ทีนี้เรากำหนดพุทโธเป็นคำบริกรรมติดกับจิตนี้ ไม่ยอมให้ออก บังคับกันอย่างหนาแน่นมั่นคง ทีนี้สติกับคำบริกรรมก็อยู่ด้วยกัน ๆ แล้วสั่งสมกำลังขึ้น ๆ หนาแน่นขึ้น ๆ ทีนี้ความกลัวก็ไม่มี เพราะเจ้าของออกไปหลอกเจ้าของ ต่อไปมันก็กลัวหาญชาญชัย คิดออกไปถึงเสื่อก็กหาย เจียบ คิดไปหาเรื่องอะไรก็หายเจียบ นั่นมันไม่หลอก ฐานของจิตดีแล้วมันก็ไม่กลัว เป็นอย่างนั้นนะ ท่านจึงชอบหาอยู่ในป่าในเขาเรื่อย ๆ กรรมฐาน

สำหรับเราไม่เคยเจอเสื่อเราก็บอกเราไม่เคยเจอ แต่เรื่องได้ยินเสียงมันผ่านไปผ่านมาหรือ หรือเสียงมันคำรามอะไรนี้ได้ยิน เขาก็เป็นเขา เราก็คือเรา ก็ต่างคนต่างอยู่ เขาก็ไปของเขาเขาไม่ได้มาอยู่กับเรา อย่างนั้นมี แต่ความระวังของเรานั้นละเป็นสิ่งที่จะให้ตั้งสติได้ดีขึ้น ๆ ยิ่งสั่งจิตเข้าอยู่ภายในกับคำบริกรรมแน่นหนามั่นคง นั่นท่านฝึกหัดจิตใจภาวนาท่านทำอย่างนั้น

การภาวนาของพระท่านมีหลายแบบหลายฉบับ แต่ละองค์ ๆ นี่เป็นวิชาของตัวเองนะ จะไปศึกษาจากใครก็ตาม ไม่ศึกษาก็ตาม เวลาฝึกตัวเองหากมีอุปายวิธีการต่าง ๆ ฝึกตัวเอง อย่างที่เคยพูดให้ฟังว่าเดินบุกหาเสื่อนั้น ใครสอน ก็เราสอนเราเอง มันกลัวเกินไป กลัวจริง ๆ นะสิมเมื่อไร ตั้งหน้าจะเดินจงกรมเสื่อมาหมอบอยู่สองฟากทาง มันไม่มีเสื่อสักตัวแหละ สัญญาว่ามันหลอกเรา ตัวนี้หมอบที่นี้ ตัวนั้นหมอบที่นั่น หมอบเคลื่อนไปหมด มีแต่เสื่อรอกินพระชี้ขลาดองค์เดียว โอ๊ย ทำไมมันมากมายนัก มันหลอกเจ้าของ กลัวมากจนตัวสั่นไปละซี ที่นี้พลิกตัดสินใหม่ เอา กำหนดดูให้ดี จะเอากันแล้วละนะนั่น ตัวไหนใหญ่ที่สุดที่หมอบอยู่ข้างทาง หมอบภาพหลอกเรา สั่งขารไปปรุง เสื่อตัวนี้หมอบที่นี้ ตัวนั้นหมอบที่นั่น หมอบเป็นแถว มีแต่สั่งขารไปหลอก มันไม่มีเสื่อ

ที่นี้สั่งขารก็ถามสั่งขาร หลอกกันนั่นแหละ สั่งขารอันหนึ่งเป็นกิเลส สั่งขารอันหนึ่งเป็นธรรม เอา ตัวไหนที่มันใหญ่ที่สุดจะให้ตัวนั้นกิน ตัดสินจะให้เสื่อกิน เอาตัวไหนใหญ่ที่สุดกำหนดไป ตัวหนึ่งมันจะหลอก ตัวนั้นใหญ่ที่สุด ก็บึงใส่ตัวนี้ ไปไม่มี ไม่เห็นมีเสื่อสักตัว หนึ่งแล้วนะ นั่นโกหกเรา จับไว้แล้ว เอาตัวไหนอีก ตัวนั้นอีกตามไปอีก สองสาม ไม่มีสักตัวเดียว เอา ตามตัวไหนอีก ตามไป ไม่มี โอ้ มึงหลอกกูนะ ที่นี้ก็บุกใหญ่เลยเทียว เป็นอย่างงั้นนะ ที่นี้ความกล้าหาญชาญชัยมันก็ขึ้นของมัน คิดไปทางไหน จะให้กลัวไม่มีเลย ไม่กลัวจริง ๆ กล้าหาญไปหมด แม้เสื่อจะเดินดุ่ม ๆ เข้ามาหานี้จะเดินไปลูบคลำหลังมันได้สบาย ทั้ง ๆ ที่แต่ก่อนกลัวจนตัวสั่น บทเวลามันกล้ามันเป็น อย่างนั้นนะ มันไม่ได้กลัวนี่ อันตรายอะไรก็มาเถอะ ลงจิตมันได้แข็งแกร่งแล้วยังไงมันก็ไม่ถอย เมื่อไม่มีอะไรแล้วไปหาอะไรละ กลับคืนมาเดินจงกรมธรรมดา พอมันมีลักษณะ ทื่อ เอาอีกหรือ เอาอีกนะ เอาอีกนั่นตั้งทำขึ้นแล้วนะ ชัดกันอยู่อย่างนั้น การฝึกกรรมาน

แล้วก็ได้ดีเพราะเหตุนี้แหละ เมื่อได้ดีเพราะเหตุนี้มันจะยากลำบากทุกซัขนาดไหน ก็ต้องทนคนเรา เพราะทางเดินเพื่อผลมันอยู่ที่นี้ก็ต้องก้าวเดินอย่างนี้ ครูบาอาจารย์ ท่านไปภาวนาท่านภาวนาอย่างนั้น ท่านจึงหาอยู่ในป่าในเขาลึก ๆ แต่ก่อนมันเป็นป่า เป็นเขาของสัตว์จริง ๆ ไม่ว่าเนื้อว่าเสื่อว่าสัตว์ประเภทต่าง ๆ เต็มไปหมด ที่ไหนมีเหมือนกันหมด ในสมัยที่เราเทียวนั้นสมบูรณ์แบบ สำหรับป่าแล้วไม่บกพร่องนะ มันก็หมดไปตอนนี้แหละ แต่ก่อนไปไหนสะดวกสบายมาก การฝึกกรรมานเจ้าของจึงสนุกทำตรงไหนที่กลัวมากที่สุด มันมีจริง ๆ เสื่อตรงนั้น ป่าของเขา บุกเข้าไปเลย ไปที่นั่นก็ตั้งทำ สถิติอยู่กับตัวทั้งวัน กลางวันเสื่อก็ก็นอนเพราะอยู่ในป่าของเขา กลางคืนก็มาได้ ที่นี้สถิติต้องระวังตัวตลอดเวลา เป็นความเพียรตลอด นั่น ที่นี้จิตก็มีกำลังขึ้น ๆ เห็นได้ชัด

นี่ละการฝึกกรรมานจิตใจ การภาวนานี้เป็นสำคัญมากนะ ฟุ้งทั้งหลายอยากจะทำ ความเลิกละของธรรมพระพุทธเจ้าแล้วให้พากันภาวนา มันกลัวอะไรอย่าออกไป ให้เอาคำบริกรรมบีบบังคับความคิดไม่ให้มันคิดไปเรื่องโน้น ให้คิดกับธรรม คิดกับธรรมจะสั่งสมกำลังอันดีงามขึ้นมา ถ้าคิดถึงเรื่องโลก เช่น เสือบ้าง ผีบ้าง นี่ นั่นเป็นความคิดของกิเลสนะ มันจะมาเขย่าเราให้กลัว คิดมากเท่าไรยิ่งกลัวมาก ๆ แล้วตั้งตัวไม่อยู่ ดีไม่ดีเป็นบ้า เข้าใจไหม นั่นความคิดของกิเลส ที่นี้ความคิดเป็นธรรม ไม่ให้คิดอันนั้น ให้คิดกับคำบริกรรม คิดกับพุทโธหรืออัมโม เป็นต้นนะ ให้อยู่นี่ไม่ให้เปลว สติตั้งไว้ นี่ ตั้งไว้นานจิตมันก็สั่งสมกำลังขึ้นแน่นหนามั่นคง ค่อยสงบเย็น ๆ แน่นหนามั่นคงขึ้นเรื่อย ๆ แม้จะคิดออกไปข้างนอกก็ไม่กลัว เดินไปเลยก็ไม่กลัว นั่นเห็นไหมละ นี่ละวิธีฝึกจิต

การพูดอย่างนี้เราเคยทำมาหมดแล้ว ถึงขนาดเดินบุกป่าไปเลย เอา ใครจะว่าบ้า ก็ตาม ถ้าเรายังไม่หายกลัวเราจะไม่กลับที่พัก จะออกไปบ้านใดเมืองใดก็ตาม เราจะบุกต่อสู้กับความกลัวของเรา ใครว่าบ้าก็ตามเราไม่ใช่บ้า เราตัดเราต่างหากนี้ บุกไปเลย กลางคืนนะ นี่หมายถึงกลางคืน ถ้าหากว่ามันไม่หยุดความกลัวนี้มันจะไปตลอด เพราะตั้งใจจะตัดมันนี้ เมื่อมันหายกลัวแล้วไปทำอะไร กลับคืนมา แต่ไม่ได้ถึงขนาดที่จะไปแบบที่ไปโดนบ้านโดนเรือนเขา ในป่าในเขามีสถานะ มันจะไปเท่าไรก็ตามถ้าหากว่าจิตนี้ยังฝึกไม่ได้ จะเอามันจนถึงขนาดที่ว่าที่สุด ว่างั้นเถอะนะ แต่นี่มันไปกล้าเสียเลยกลับคืนมา นี่ละการฝึกเจ้าของ คือกลับมาแล้วด้วยความสง่าเผย อาจหาญไม่ได้มีกลัวอะไรเลย เดินจงกรมนี้ปีบ ๆ ๆ กล้าหาญชาญชัย จิตสงบเย็น

นี่ละอำนาจของจิตสงบเย็น ทำให้หายกลัวหมด ไม่มีสิ่งที่น่ากลัวเลยทั้ง ๆ ที่ ขณะก่อนมันกลัวจนตัวสั่น แต่เวลาจิตสั่งสมกำลังได้แล้วด้วยจิตตภาวนา มีสติควบคุม แล้วมันจะสร้างกำลังขึ้นมาภายในใจแน่นหนามั่นคง ที่นี้ไม่กลัวอะไรเลย อะไรก็ไม่กลัว ว่างั้นเลย กำหนดดูสามแดนโลกธาตุนี้จะกลัวอะไรไม่มี สมมุติว่าผ่านมาก็เข้าหาได้เลย ช่างทั้งตัวก็มาเข้าเลย นั่นฟังซิ เสือทั้งตัวก็มา งูตัวไหนชนิดไหนมา ที่เห็นว่าเป็นภัยมา ให้อภัยไม่มี มันเชื่ออยู่ในนี้เข้าใจไหม แน่นหนามั่นคงปึง ๆ อยู่นั้น นี่การฝึก ที่นี้เวลา เราได้สติปัญญา ได้เป็นผลประโยชน์ทางนั้นแล้ว เราจะไปทำทางอื่นมันก็ขัดกันนะ ทุกข์ยากลำบากขนาดไหนเราก็ต้องฝืน เพราะผลของเราอยู่ทางลำบากอันนี้ บุกเลย นั่น เป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้นพระกรรมฐานท่านฝึกอบรมท่านจึงมีวิธีการต่าง ๆ กัน ไม่เหมือนกัน เวลาผ่านไปคนละแบบ ๆ โดยที่ว่าเป็นเรื่องคิดขึ้นจากตัวเองได้ หาอุบายวิธีคิดขึ้นมา ฝึกกรรมานตัวเองได้เป็นอย่างนั้น

เพราะฉะนั้นท่านถึงดวงเอาจรรณเอาจผลพระในครั้งพุทธกาล บางองค์สำเร็จในปากเสือก็มี อันนี้พระพุทธรูปเจ้าทรงรับสั่ง คือเสือกินพระองค์นั้นปีบ ท่านกำหนดรู้ทันที เออ กินเข้าไป สำเร็จในปากเสือ สำเร็จเป็นพระอรหันต์ขึ้นมา เสือกำลังคาบเอาไปกิน ท่านสำเร็จขึ้นมา เพราะอะไร เพราะธรรมมีหลายชั้น ถ้าเป็นชั้นธรรมดานี้เป็นอีกแบบหนึ่ง ทั้งตัวสั้นชี้ขาด ชี้แตกเยี่ยวราดไปอย่างนี้ เข้าใจไหม แต่นี่จิตของท่านชั้นนั้นไม่ใช่ ชั้นอันนี้ ชั้นนั้นเป็นชั้นไม่มีคำว่ากลัวกลัว กล้าก็มีแต่กล้าทางด้านธรรมะโดยถ่ายเดียว ไม่ได้คิดว่าน่ากลัวน่ากลัวอะไร คิดแต่เป็นธรรมทั้งหมด เสือกับเข้าไปนี่ก็เป็นธรรมอันหนึ่งเสีย อันนี้ก็สังขาร เสือกี่เป็นสังขาร รูปธรรม ธรรมก็เป็นผู้พิจารณา ท่านสำเร็จในปากเสือก็มี ในธรรมชั้นนี้สำเร็จได้เลย เรียนเข้าไปมันก็รู้อเองนะ พอถึงขั้นจะสำเร็จได้ สำเร็จอย่างนี้ได้ แต่ยังไม่ถึงขั้นนี้ไม่สำเร็จ มันเป็นขั้น ๆ ของภูมิจิตภูมิธรรม

อย่างที่พระท่านสำเร็จในปากเสืออย่างนี้เรียกว่า ชั้นสติปัญญาหมุนตัวแล้ว มีแต่จะพุ่ง ๆ ออกถ่ายเดียว อะไรมาผ่านเป็นทางเดินของธรรมทั้งหมด ไม่มีเป็นอุปสรรค ผ่านได้สบายไปเลย นั่นจึงเรียกว่า ท่านสำเร็จในปากเสือ บางองค์ว่าเป็นกรรมของท่านเอง อย่างนั้นก็ยังมี องค์อย่างนี้ไม่สำเร็จ มีอยู่นะครั้งพุทธกาล เสือกินพระมี องค์ที่สำเร็จในปากเสือก็มี บางองค์เสือกเอาไปกินเลยก็มี เป็นกรรมของท่านเอง ว่าอย่างนั้นมิในตำรา

นั่นละพระท่านฝึกกรรมมาน องค์ไหนที่มีปรากฏชื่อลือนาม เฉพาะที่ลูกศิษย์หลวงปู่มนี่ให้เข้าถึงท่านซิ ธรรมะประเภทนี้ท่านจะไม่พูดกับใครเลย เป็นสมบัติของใครของเราเหมือนไม่รู้ไม่ชี้ แต่เวลาเข้าถึงกันแล้วนั่นละที่จะได้ฟังความละเอียดลอบ อุบายวิธีการต่าง ๆ ในการฝึกตัวเองจากท่านแต่ละองค์ ๆ จะไม่เหมือนกันเลยนะ องค์นี้เด็ดทางนี้ ๆ เป็นเรื่องวิชาของท่านเอง เทคนิคอุบายวิธีการต่าง ๆ เกิดจากท่านเอง ๆ องค์นี้เด็ดทางนั้น องค์นั้นเด็ดทางนั้น เด็ดที่ไหนก็เป็นประโยชน์สำหรับท่าน ๆ อย่างที่เราเอามาพูดเพียงเอกเทศนี้แหละ ที่ว่าบุกเข้าไปหาเสือให้เสือกินอย่างนี้ เราก็ไม่ได้เรียนจากใคร ทำไมมันกล้านัก เอ้า ตัวไหนเก่งให้มันกินก่อน แล้วมันก็ไม่มียเสือ มันก็ได้อุบายวิธีการนี้มา แล้วความกล้าหาญชาญชัยของเราก็ได้มาเป็นผลประโยชน์

ทีนี้เวลามันมีลักษณะขึ้นมา หือ เอาอีกหรือวันนี้มันรีบหมอบนะ หือ วันนี้เอาอีกหรือ มันก็หมอบนะ เพราะเอาจริงนี่ คำว่าเอา เอาจริง ๆ ว่างั้นเถอะ มันรู้ว่าเราเอาจริงเอาจริงมันก็หมอบ ถ้าลักษณะสะเทินน้ำสะเทินบก โอ๊ย.ทั้งชี้แตกเยี่ยวราด เข้าใจไหม เสือกไม่ทราบจะกินคนหรือจะกินชี้กินเยี่ยวก่อน เพราะมันราดไปตาม ๆ กัน เข้าใจไหม มันเป็นอย่างนั้นนะ อุบายวิธีการต่าง ๆ เก่งไปคนละแบบ ๆ นี่ท่านตักดวงเอามรรคผลนิพพาน

ไม่ใช่ไปอยู่อย่างสบาย นอนอย่างสบาย กินอย่างสบาย อะไรหรรษาฟูฟ่าเหลือ เพื่อในสิ่งภายนอก แต่ภายในใจห่างผากจากธรรมทั้งหลายใช้ไม่ได้ ถ้าตามหลักธรรม แล้ว การอยู่ภายนอกเป็นเรื่องการอาศัยเท่านั้น จะอยู่จะกินจะหลับจะนอนอะไร พอ เป็นไปพอ หลักใหญ่อยู่กับธรรมมุ่งอยู่กับธรรม เพราะฉะนั้นพระกรรมฐานท่านอยู่ สถานที่ใด ท่านจึงสบายไปหมด การอยู่การกิน การหลับการนอน อดอยากขาดแคลน ท่านไม่สนใจ ท่านสนใจแต่จิตกับธรรมมุ่ง อย่างไรจิตจะดำเนินเพื่อความสะอาด ภาวนาสวดก ๆ ท่านมุ่งต่อนั้น ท่านเอาอันนั้นเป็นเกณฑ์ อันนั้นเพียงอาศัยไปวันหนึ่ง ๆ เท่านั้นเอง ถ้าจิตหนักแน่นในธรรมแล้ว สิ่งภายนอกที่เป็นด้านวัตถุท่านจะไม่สนใจ นะ อยู่ไหนอยู่ได้หมด เพราะอยู่กับธรรมต่างหาก ธรรมเป็นจุดมุ่งหมายอยู่นั้นเป็นประจำ ทีนี้ก็เป็นขึ้นมาอย่างที่ว่าเพราะจิตอยู่กับธรรม

นี่เราพูดถึงเรื่องในครั้งพุทธกาล ตามตำรับตำรามีใหม่ แล้วมาสมัยปัจจุบันนี้ก็ เป็นแบบเดียวกันอีก ครูบาอาจารย์องค์ใด ๆ ที่สำเร็จขึ้นมาเป็นครูเป็นอาจารย์สอนลูกศิษย์ลูกหาเป็นที่แน่ใจ มีตั้งแต่อุบายวิธีการอย่างนี้ ท่านฝึกท่านมาแทบเป็นแทบตาย โอ๊ย. องค์ไหนท่านพูดขึ้นมา ฟังนี่จนเรียกว่า ถ้าล้มตาแล้วหลับไม่ลง ถึงขนาดนั้นมัน ถึงใจเพลินฟังไปเลยท่านพูดนะ

เวลาคุยกันนี้ ท่านไม่ได้มีนะ การบ้านการเมืองการซื้อการขาย การได้การเสีย เรื่องหญิงเรื่องชายท่านไม่มี มีแต่เรื่องธรรม ๆ ไปอยู่ที่นั่นเป็นอย่างนั้น ๆ ๆ มีแต่การบำเพ็ญและผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นจากการบำเพ็ญทั้งนั้น องค์นี้เล่าขึ้นมาเป็นคติแก่องค์นี้ เอ้า องค์นี้เล่าขึ้นมาปั๊บก็เป็นคติต่อกัน ๆ พูดกันเป็นชั่วโมง ๆ นี่ครูเดียว คือจิตไม่ได้ออกไปอยู่ตามเวล่ำเวลา อยู่กับอรรถกับธรรมที่ประสานกันตลอดเวลาในขณะที่ สนทนากัน เป็นอย่างนั้นนะ ท่านอยู่ที่ไหน ๆ ท่านสบายไปหมด นี่ละผู้มุ่งอรรถมุ่งธรรม เมื่อมุ่งอรรถมุ่งธรรมแล้วก็เจออรรถเจอธรรมละซี นี่เราเสาะแสวงหาธรรม ธรรมมีอยู่ตลอดเวลาทำไมจะไม่เจอ กิเลสมันมีตลอดเวลา ใครค้นไปที่ไหนมันก็เจอกิเลส มันก็เผาทั้งวันทั้งคืน ยืน เดิน นั่ง นอน ทั่วโลกดินแดน มีแต่กิเลสเผาหัวใจสัตว์โลกทั้งนั้น ด้วยความดีความดี ความไม่รู้จักประมาณ ความไม่รู้จักเป็นจักตายทำให้ฉิบหายได้ นะ นี่เป็นอย่างนั้น

สำหรับผู้ที่มุ่งต่ออรรถต่อธรรมนั้น ท่านไม่ได้มีเวล่ำเวลา จะเป็นจะตายที่ ไหนท่านฟัง ๆ ของท่านเลย แล้วองค์นั้นสำเร็จ โสดา สกิทาคา อนาคา อรหันต์ขึ้นมา นี่ละท่านเรียนสำเร็จมาอย่างนี้ ท่านสำเร็จ สำเร็จจริง ๆ มาสอนโลกเป็น สรรณ คัจฉามิ ของพวกเรา นี่ เวลาสมัยปัจจุบันนี้แล้วไม่ว่าท่านว่าเรา แต่อยากพูดอย่างเต็มปาก เพราะตามีหุมี คนชั่วคนดีตามีหุมีใจมีด้วยกัน ในครั้งพุทธกาล ตำรับตำราก็มีอยู่อย่าง

นี่แหละ เต็มตู้เต็มทึบ พระไตรปิฎกสมบูรณ์แบบทุกอย่าง เรียนมาก็เป็นนกขุนทองไปเสีย เป็นหนอนแทะกระดาษไปเสีย ไม่ได้สนใจกับบรรดากับธรรมที่เรียนมาเพื่อผลประโยชน์นั้นเลย เรียนมาเพื่อจำชื่อจำเสียง เพื่อเอาชื่อเอาเสียงไปทางกิเลสตัณหาพอกพูนหัวใจนั้นไปเสีย การปฏิบัติจึงไม่สนใจ แล้วเมื่อเป็นเช่นนั้นธรรมถึงจะเรียนจบพระไตรปิฎกมันก็มีแต่ความจำ ไม่ได้มีความจริง เพราะไม่ได้ปฏิบัติหาความจริง มันก็มีแต่ความโลเล ๆ อย่างนี้

อย่างเมืองไทยของเราเนี่ย เมืองไหนจะมีธรรมะ พระไตรปิฎกมากยิ่งขึ้นกว่าเมืองไทย แล้วสรุปลงมาแล้ว ยกตัวอย่างเช่นพระนี่แหละ พระที่ไหนจะเลวร้ายยิ่งกว่าพระในเมืองไทยเราวะ นับหลวงตาบัวด้วย เพราะตักกับชั้วมันเกิดอยู่ด้วยกันนี่นะ เราก็มืดเราก็มืดตั้งแต่วันเกิดมา ทำไมเราจะไม่รู้ดีรู้ชั่วของเรา เอ้า พระทั้งหลายเถรทั้งหลายทั่วประเทศไทย มันมีกิเลสด้วยกันก็ต้องมีการสร้างความชั่วช้าลามกและมีนิสัยด้วยกัน ความดีมันก็จะมีการหักด้วยกันนั่นแหละ แล้วเวลานี้มีแต่ความเลวร้ายแสดงออกมาเต็มบ้านเต็มเมืองเต็มโลกเต็มสงสารซึ่งเราไม่เคยคาดคิด พุทธศาสนาของเราเนี่ยพระนำมาปฏิบัติจะเป็นคติตัวอย่างอันสงบรมเย็น เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรแก่ประชาชนทั้งหลายให้เขาได้ยืนได้ฟังแล้วอบอุ่นจิตใจ

เหมือนลูกมีพ่อแม่ แล้วกลับกลายเป็นลูกกำพร้าดูหน้าพ่อหน้าแม่ก็ไม่ได้ ดูหน้าพ่อหน้าแม่คือดูพระเจ้าพระสงฆ์ที่เคยให้ความร่มเย็นเป็นสุข มันกลายเป็นเปรตเป็นผี ยุแหงก์อภวทางชาติทางศาสนาให้เหลือไปหมด อย่างเวลานี้ดูเอาในเมืองไทยเราเนี่ยเห็นไหม นี่ศาสนาท่านสอนอย่างนี้เธอ ทำไมมันทำได้ลงคอถ้ากิเลสมันไม่หนาเสียจนกระทั่งไม่มีหุมีตา จะดูสิ่งดีชั่วประการต่าง ๆ เท่านั้น แล้วมันเป็นอย่างนี้ดูเอาซิ ดูท่านดูเราดูให้เสมอซิ เวลานี้พระเถรในประเทศไทยของเรา นับตั้งแต่วัดป่าบ้านตาดนี้ลงไปออกกระจายไปหมด มันดูได้เมื่อไรเวลานี้ พระเถรบวชมามากเท่าไรยังทำศาสนาให้ล่มจมลงไปด้วยความหน้าด้าน ความไม่มีหิริโอตตปปะ ไม่สนใจกับธรรมกับวินัย ยิ่งไปกว่ากิเลส อยู่ที่ไหนก็มีแต่เรื่องกิเลสตัณหาเต็มไปหมด

เรียนธรรมจิตก็เป็นกิเลส แล้วก็เอาธรรมนี้มาเป็นเครื่องมือเหยียบไปเป็นเครื่องมือของกิเลสเหลือไปหมดนี้ ฟังซิเวลานี้มันน่าอายไหม เมืองไทยเรามีพระมากที่สุด แล้วความเลวร้ายแทบจะไม่มีอะไรเกินเมืองไทยนะเวลานี้ ยุแหงก์อภวทำความแตกร้างซึ่งกันและกัน มีที่ไหนธรรมพระพุทธเจ้าไม่มี ถ้าผู้เรียนธรรม ปฏิบัติตามธรรมแล้วจะหาแต่ความสงบรมเย็นใส่ตัวเอง สังวรธรรม ความสำรวมระวังกาย วาจา ใจของตน มีสติตั้งระมัดระวังตามสายธรรมของพระพุทธเจ้า จะมีแต่ความสงบรมเย็น

เต็มหัวใจเรา ระบายออกไปทางกิริยามารยาททางไหนจากของดี คนอื่นจะได้ดีไปโดยลำดับลำดับ

นี่เรื่องการปฏิบัติตามธรรม ธรรมไม่มีคำว่าครีว่าล้ำสมัย อกาลิโก เสมอต้นเสมอปลาย ผลิตผลให้ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบได้ตามกำลังของตนเสมอไปนั่นแหละ ทีนี้เมื่อเราไม่ปฏิบัติแล้วมันเป็นยังไง เราดูเอาซิ ดูไปให้ทั่วถึง เอา ดูไปตั้งแต่วัดป่าบ้านตาด นับแต่หลวงตาบัวลงไป ดูออกไปทั่วประเทศไทย มันเป็นอย่างไงพระทุกวันนี้ หัวโล้นก็โล้นเหมือนกันหมด ผ้าเหลืองครองเหมือนกันหมด แต่สติปัญญาเอาไปให้กิเลสถลุงกันไปหมด แล้วเข้ามาเหยียบย่ำทำลายศาสนาของพระพุทธเจ้ากำลังจะให้แหลกให้เหลวอยู่เวลานี้จะเป็นใคร พวกพระพวกหัวโล้น ๆ นี้ จะออกเดินชะบงชบวน สนับสนุนกันมีที่ไหนศาสนาพุทธเรา พระที่จะไปหาเดินชบวนเชื่อเชิญ มาสนับสนุน กำลังวังชาเหยียบย่ำชาติบ้านเมือง และศาสนาของตัวเองให้ล่มจมมีที่ไหน

แต่เวลานี้มันก็มีอยู่ในเมืองไทยของเราแล้ว ปฏิเสธได้ไหม ฟังซิพี่น้องทั้งหลาย ดูเอาซิ มันเลวร้ายที่สุด ถ้าเป็นพระก็พระพวกนี้เลวร้ายที่สุด ไม่ควรจะให้อยู่ในประเทศไทยมันหนักประเทศไทย ถ้าเป็นหลวงตาบัวเป็นชับบอกเลยนะ พี่น้องทั้งหลายอย่าเสียตายหลวงตาบัว หลวงตาบัวไม่มีความหมายอะไรละให้ขับลงไปลงแม่น้ำโขง ให้ปลาฉลามกินเสีย ถ้าคนกินมันก็จะเป็นพิษเป็นภัยแก่ปากแก่ท้องของผู้ไปกินนั่นแหละ เพราะตัวอาหารนั้นมันเป็นภัย อันนี้ก็เหมือนกัน พระองค์ใดที่ไม่ดี เชี่ยลงทะเลหลวงเสีย มันหนักศาสนานะ

ทำไมก็เรียนแท้ ๆ ธรรมของพระพุทธเจ้าสอนแต่ความสงบร่มเย็น สอนตั้งแต่ความประสานสามัคคีซึ่งกันและกัน การที่จะแยกแยะ การจะยุแหย่ทำลายกันนี้ไม่มีในวงศาสนา มันไปหามาจากไหนถึงได้เป็นอย่างนี้ ทั่วฟ้าดินแดนเป็นไปด้วยกันหมด ไม่ได้พูดออกทำนออกเรา เอาเสมอกันหมด ความผิดความถูกมีอยู่กับทุกคน ให้ไปพิจารณาซิ มันดูได้ไหมเวลานี้เมืองไทยของเราเนะ เป็นเมืองพุทธเมืองศาสนา เมืองให้ความร่มเย็น กลับกลายเป็นเมืองเป็นพินเป็นไฟทั้ง ๆ ที่พระเณรที่เคยให้ความร่มเย็นแก่โลกมาเป็นเวลานานนั้นแล มันกลายเป็นไฟเสียหมดแล้ว เค้าบ้านเผาเมืองไปได้ มองดูพระดูเณรก็ไวใจไม่ได้เวลานี้ ยิ่งมองดูเปรตดูผีเสียอีกนะ คือเปรตผีมันอยู่ที่ไหนก็ไม่ค่อยยกกลัวกัน แต่ดูพระดูเณร เอาจริง ๆ มันเป็นจริง ๆ นะ กำลังช่องสุ่มกันทำนั่นทำนี่ อวดรู้อวดฉลาดอวดยศอวดศักดิ์ เอาอำนาจปา ๆ ถือน ๆ มาเหยียบย่ำทำลายหัวพระพุทธเจ้า คือศาสนธรรมที่ทรงสอนไว้แล้ว นั้นเหมือนพระเศียรหรือหัวพระพุทธเจ้า มันกำลังเหยียบย่ำทำลายพวกหน้าด่านที่สุดนี้ คือพวกเราพวกหลวงตาบัวนี้แหละ จะเป็นพวกไหนไปวะ มันนำสลัดสังเวชไหมพี่น้องทั้งหลายดูซิ

โอย.น่าทุเรศจริง ๆ นะ อายเมืองเขาที่เขาไม่มีพระไม่มีพุทธศาสนา เราเป็นเมืองพุทธศาสนากลายเป็นเมืองผีไปต่อหน้าต่อตา เผากันเองทั้งชาติก็เผาไม่ถอย ทั้งศาสนาก็เผาไม่ถอย ตกลงจะไม่มีที่อยู่ทั้งชาติทั้งศาสนา ก็เหลือแต่พวกสัว่มพวกหนอนเต็มอยู่ตามวัดตามวาตามพระตามเณร พวกนี้พวกเลวร้ายที่สุด พวกกันจำเอานะ แล้วที่นี่ย่นเข้ามาหาตัวของเราก็คงแต่ละคน เราเป็นหนอนเป็นสัว่มเป็นถ่านให้กิเลสเหี้ยมบ้าย่ำทำลายอยู่ตลอดเวลา หรือมี พุทโธ ธัมโม สังโฆ บ้าง มีความสำรวมระวังบ้างไหม มีความอุตสาหุ่พยายามทำความ پاکความเพียร เติ่นจงกรมทำสมาธิให้จิตสงบบ้างไหม หรือมันส่งเสริมตั้งแต่ความชั่วช้าลามกดังที่กล่าวมานี้หรือ ถ้ามัวตัวเองทุกคน แล้วจะได้คติธรรมมาเป็นเครื่องเตือนเรา เอาละเพียงแค่นี้พอเสียก่อนนะ วันหลังถ้ามีอีกจะพูดอีก

โยม หลวงตาครึบกราบเรียนเรื่องพระนี่แหละครับ

หลวงตา เอ้า ว่าไปซิ อ่าน ฟัง

โยม อันนี้จากหนังสือเดลินิวส์ วันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๕๕ นะครับ เขาขึ้นต้นว่า แต่ที่นำห้วงช่วงโค้งสุดท้ายปฏิรูปราชการ กลายเป็นการที่วางแผนใช้ผ้าเหลืองเข้ามายุ่งการเมือง ล่าสุดมีคำสั่งจากพระระดับบิ๊ก ให้พระทั่วประเทศชุมนุมใหญ่หน้าศาลากลางจังหวัดกับนารัฐสภา กดดันให้วุฒิสภาเปลี่ยนชื่อ กระทรวงศาสนาเป็นกระทรวงพระพุทธศาสนาให้ได้ สะกิดพันตำรวจโท ทักษิณ ชินวัตร และวุฒิสภายาคิดว่าเป็นเรื่องเล็ก ระวังมีคนพยายามสร้างพุทธลัทธิใหม่ หวังใช้ความศรัทธาเป็นฐานอำนาจการเมือง แขนง ๓ ชั้น สำหรับลัทธิที่ว่าถูกกำหนดไว้

๑ ตั้งสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ เป็นหน่วยงานอิสระดูแลศาสนาพุทธแทนที่กรมการศาสนาซึ่งชงเรื่องเรียบร้อยเตรียมเข้าประชุมวุฒิสภาชุดใหญ่

๒ กดดันตั้งกระทรวงพระพุทธศาสนา ด้วยการระดมพระแสดงพลังและ

๓ ผลักดันร่างกฎหมายสงฆ์เข้าสู่สภา ที่จะเกิดมีอบพระครั้งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ ทั้งหมดถ้าทำสำเร็จคงได้เห็นลัทธิพุทธโฉมใหม่ที่จะมีการกุมกลไกอำนาจบริหารสงฆ์เบ็ดเสร็จ มีเม็ดเงินมหาศาลในมือ มีสื่อคอยปลุกระดม สามารถส่งไปยังพระวัดทั่วประเทศให้ช่วยกัน ขวาทัน นี่แหละอันตรายใหญ่หลวง ใครอยู่หลังจากยืนยันได้ พันตำรวจโท ทักษิณ เคยได้รับข้อมูลไปแล้ว สายสัมพันธ์โยงใยถึงการเมืองชั่วใหม่ที่กำลังก่อตัว จบครับผม

หลวงตา นี่ท่านทั้งหลายก็ได้ฟังแล้วไม่ใช่หรือ หนังสือพิมพ์เขาออกมา ก็ออกมาเพื่อเตือนคนไทยเรา ซึ่งมีทั้งดีทั้งชั่วอยู่เวลานี้ เวลานี้ชั่วออกหน้าเป็นต้นมหาเหตุ ที่จะทำลายชาติไทยของเราซึ่งพี่น้องทั้งหลายเป็นคนชาติไทยเป็นผู้รักไทย ขอให้ฟังให้ถึงใจ

ทุกคน ๆ นะ อย่าคบค้าสมาคมกับพวกนี้เป็นอันขาด ถ้าไม่ยอมให้ชาติไทยของเราจมให้ต่างคนต่างเข้มนั้นมีความเข้มนั้นเกินกว่านี้ อย่าอ่อนเปียกนะ ต้องมีความเข้มนั้นเจ้าของสมบัติต้องเข้มนั้น มหาโจรมาเจ้าของสมบัติต้องชดกันเลย ไม่มีอะไรมีแต่กำปั่นฟาดลงไป ถ้าท่านทั้งหลายไม่มีกำปั่นที่จะฟาด แล้วไปยืมกำปั่นมหาหลวงตาบัวนะ ไอ้ปู่ก็ ไอ้หยอง ไอ้หมี เวลานี้ยังไม่ออกจากกรง ไปหาหมัดมาฟัดกับมันได้ ฟัดอย่าถอยนะ

เวลานี้ข้าศึกสงครามเกิดจากพวกผ้าเหลืองดังที่วานี้ ตะกั้นเราก็คงเห็นกันแล้วใช่ไหม ไม่มีในประวัติของพระพุทธเจ้าของเราที่จะสอนสาวกให้มาทำลายชาติบ้านเมือง อย่างนี้ไม่เคยมี ถ้ามีก็จะมีคราวนี้เองใช่ไหม ดูให้ถนัดชัดเจนนะ มาผลักดันอะไรสมบัติอะไรเรื่องพระที่จะไปเกี่ยวข้องกับบ้านกับเมืองว่าเพียงเกี่ยวข้องกับเท่านั้นนะ ไม่ต้องว่าที่บุกเข้าไป บีบบังคับรัฐบาลให้ทำตามอำนาจปา ๆ ถ้วน ๆ ของตน เพียงเท่านั้นก็พอแล้วนะ ให้สนใจกับทางภาคปฏิบัติ พระมีอะไรเป็นหน้าที่ของพระ นี้ไม่ใช่หน้าที่ของพระ ไปเที่ยวบิณฑบาตทั้งชาติทั้งบ้านเมืองให้จมไปด้วยกันอย่างนี้ไม่ใช่พระ นี่คือยักษ์ ยักษ์มหายักษ์ออกจากพระหัวโล้น ๆ นี้เอง ให้จำกันทุกคน

หน้าที่ของพระบวชมาแล้วท่านสอนว่ายังไง นี่ก็เคยพูดแล้ว ให้ไปอยู่ในป่าในเขา รุกขมูรรมไม้ ปล่อยอารมณ์สิ่งยุ่งเหยิงวุ่นวายเหล่านี้ที่พระองค์เองเสาะแสวงหามานี้ นะ มันเป็นพินเป็นไฟอย่าหามา หาแต่ธรรมดาธรรม หาแต่ที่สงบสงัด มาตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติตนเองให้ได้ผลขึ้นมาแล้ว สั่งสอนสัตว์โลกให้มีความสงบร่มเย็นไปตาม ๆ กัน นั้นจะเป็นที่อนุโมทนาสาธุการจากเทวบุตรเทวดา อินทร์ พรหม พระพุทธเจ้าเป็นพระองค์แรกเลย สมความมุ่งหมายของพระองค์ที่สอนโลกให้มีความสงบร่มเย็นต่อกัน นี้ไม่ใช่ความสงบร่มเย็นต่อกัน มันจะทำลายกัน แล้วไม่มีใครทำลาย พระก็มาทำลายชาติบ้านเมือง เคยมีหรือในเมืองไทยเรา หลวงตาบัวบวชมานี้ ๖๘ ปีแล้วก็ยังไม่เคยเห็นมีแต่ส่งเสริมรักษาบำรุงชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ให้เจริญรุ่งเรืองสงบร่มเย็นทั่วหน้ากัน ไม่ใช่เป็นมหาโจรมาปล้นชาติปล้นศาสนา บิณฑบาตเอาแบบหน้าด้านอย่างที่เป็นอยู่เวลานี้ จำเอานะ อ่านจบแล้วหรือ (จบแล้วครับผม)

นี่ละเป็นคติได้เป็นอย่างดีนะ เลวมากที่สุดถ้าไม่รีบแก้ไขเสียตั้งแต่บัดนี้ เราอย่าหวังเลิศเลอในการจะบีบบังคับทั้งชาติทั้งศาสนา ซึ่งเป็นสมบัติของตัวเองให้จมลงไป แล้วจะเอาตัวกาฝากนี้ขึ้นมาครองบ้านครองเมือง คือพวกเปรตผีนี้มันเป็นไปไม่ได้ เข้าใจแล้วหรือ ว่าจบแล้วมันก็ไม่จบ เอาละพอ

โยม อันนี้กราบอ่านถวายต่อหน้าครับ รัฐบาล พันตำรวจโท ทักษิณ ชินวัตร หมายมั่นปั้นมือจะผลักดันการปฏิรูประบบราชการให้สำเร็จภายในวันที่ ๑ ตุลาคมนี้

แต่การปฏิรูปราชการที่กำลังดำเนินการได้ปรากฏเนื้อหา ที่จะกลายเป็นเนื้อร้ายแฝง เข้ามาด้วย และจะทำให้เกิดภัยร้ายแรงในอนาคต นั่นคือการปรับโครงสร้างใน กระทรวงศาสนาและวัฒนธรรม ซึ่งจะแยกตัวออกมาจากกระทรวงศึกษาธิการ ตามร่าง เดิมของรัฐบาลนั้นกำหนดว่า กรมที่จะมีความสำคัญในกระทรวงการศาสนา คือ กรมการศาสนา ซึ่งทำหน้าที่ดูแลกิจการพระพุทธศาสนา และศาสนาอื่น ๆ แต่ร่างดังกล่าวเสนอถึงชั้นคณะกรรมการวิสามัญ พิจารณาร่าง พ.ร.บ.ปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม ของวุฒิสภา ปรากฏว่าได้มีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขเสียใหม่ โดยผ่ากรมการศาสนา เป็น ๒ ส่วน ส่วนแรกให้แยกตัวออกเป็นอิสระ เรียกว่า สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ

หลวงตา โธ่ ยาวก็ยาวนานะ เอาละพอสมควรแล้ว ยุติไว้เท่านี้เสียก่อน อ่านเท่านี้ละ วันนี้ เพราะเราได้พูดมามากแล้ว ยุติเรื่องนี้ไว้เพียงเท่านี้แหละนะ เอาละ ที่นี้ออกนี้แล้ว เรายุติเอง เอาละมันยืดยาว เวล่ำเวลาก็อไม่พอ เราค่อยพิจารณากันไปเรื่องของพวกเราเอง ทุกคนต่างจะวินิจฉัยใคร่ครวญเพื่อคัดออกอันไหนที่เป็นภัยต่อชาติ แล้วกวาดเข้ามาสิ่งใดที่เป็นคุณต่อชาติต่อศาสนาของเรา ให้พากันเข้าใจอย่างนี้ก็แล้วกันนะ

อ่านธรรมะหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่ www.luangta.com